

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Mauritij & filiorum ac vxoris & filiarum luctuosa mors.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

state iurgauit. Ac quarenti, quo is esset ingenio; respondit, esse hominem timidum, atq; ferocem. Tum Imperator, Si, inquit, timidus est, homicida est, narrauitq; Philippico insomnium. Vides ergo Domine, ait ille, DEVM nulla littera excidere? Ea nocte in calo visus est cometa, qui à glady forma Xiphias dicitur. Postridie Magistrinus, quem ad hoc ablegauerat Mauritius, venit, à Sanctis hoc responsum ferens: Probat DEVS respicientiam tuam, & animam salute donatâ, teq; cum tota familia inter Sanctos reponit: sed Imperium cum dedecore, & periculis amittes. His auditis, Mauritius Deum magnopere predicauit.

Ceterum Petrum, qui exercitum ductabat, missis litteris, cum iuberet Istro traiecto in hostico milites in hybernis habere, multitudo ea re cognita, seditionem mouit: & Phocam Centurionem in scutum sublatum, ducem exercitus creauit, atque faustis acclamationibus salutauit. Quod ubi sensit Petrus, Byzantium elapsus, certiores ea de re Imperatorem fecit. Ergo Mauritius media nocte, habitu priuati, celocem conscendit cum uxore & liberis, ac urbe profugit: atq; orta tempestate, agrè ad S. Antonomum saluus delatus est. Eademq; nocte, eum articulorū dolor & podagra corripuere. Prasini verò in Regium egressi, magnis gratulationibus tyrannum Phocam honorauerunt, persuaseruntq; ut in Hebdomum veniret. Eò Patriarcha Cyriacus cum senatu exiuerunt, & Patriarcha ab eo sponsonem exegit, qua Confessionem verae fidei stabiliret affirmaretq; se Ecclesiam à turbis immuam conseruaturum. Ita ergo Phocas in Ioannis Baptista ad Imperator renuntiatur, hominiq; malo & tyranno sceptrum committitur, & calamitas patria felix Imperium occupat: quod initium fuit magnorum, quibus res Romana attrita est, malorum. Biduo post Phocas curru Imperiali in Regiam aduectus est, ac quinta die Leontiam uxorem suam, coronâ impositâ, Augustam nuncupauit. Cùm autem tyrannus in uico esset, as de loci prerogatiua inter partes contenderetur populus in tumultu uociferatus est: Interrogetur Mauritius: non enim mortuus est, sed uiuit. Eo Phocas ad cadem Mauritiy excitatus, missis famulis, eum ad portum Eutropy adduci iubet. Primò quinq; filij masculi patre Mauritiio inueniente, necati sunt, qui in calamitate ista, veram adhibens Philosophiam, identidem uerba hac repetebat: IUSTVS ES DOMINE, ET IUDICIA TUA IUSTA SVNT. Ita ergo Mauritium Epitaphij

VI,

ni loco habuit, liberorum cadem. In tanta autem calamitate virtutem exercuit. Cùm enim nutrix unum de regis pueris suffurata, suū pro eo iugulandum exhiberet, non est hoc passus Mauritius, sed suum promi iussit. Ac ferunt quidam, eo iugulato puero, cruori mixtum lac effluxisse de vulnere, qua res luctum omnibus grauem attulerit: tandem ipse quoque Mauritius, cùm lege natura superiorem se gessisset, occisus est. Capita eorum in campum iuxta tribunal abiecta, cùm iam fœterent, tolli Phocas permisit, si quis eam rem curaret. Christiani ergo ea cum truncis humârunt in fano Sancti Mamantis, prope portam *Xyloceram*. Alius adhuc supererat Mauritij filius Theodosius nomine ad Chosrhoem legatus, quem itidem innocentem, & innocentiae protestationem facientem, saxoque pectus percutientem, capite plecti iussit Phocas. Qui etiam anno quinto postea multos Mauritij amicos necauit, & cremauit. Constantinam cum tribus filiabus in portu *Eutropij*, ubi & Mauritius fuerat occisus, capitibus truncauit: multos quoque insignes viros de Palatio, & inferioris ordinis innumeros interfecit. Adeò diu & latè se se extendit pœna à Deo in Mauritium constituta poenitentem.

VII.

Quem non, etiam ferreum, tam miseranda clades percelleret? Tot victoriarum Imperator? è tantò fastigio? à suo milite? fugatur? capitur? quinquies in filiis suis pater moritur? sextam mortem ipse excipit? nec vult tenerrimum natorum superesse, per fraudem; cui, præ suo gnato, nutrix ipsa voluit parcere, dum natura reluctando, è se suisque visceribus prognatum carnifici objicit. Sed agnouit hostiam succidaneam Imperator, & quamuis prolem suam innocentē diligeret, noluit tamen laienæ obijci alienam. *Ego sum*, inquiebat, *qui peccavi, ego luam*. Et quia peccatum meum non potest vna morte expiari, sexies moriar. Et statuit hoc Deus. Numquid hæc sors dura fuit? & tamen iusta fuit, Mauritio iudicia Dei agnoscente, atque loco citationis, & muliebris questus identidem dicente: *IUSTVS ES, DOMINE, ET IVDICIA TVA IUSTA SVNT*. Non ille sortis duritiam, non Dei seueritatem accusauit. Discite hîc, mortales, in aduersis, execrationes non ferere, nec ponere in cælum os vestrum. Misericordia Dei est, si sæuiat in hoc Mundo; seueritas & ira grandis, si pœnam differens parcat delinquenti. Itaque quicumque